

ening af alle Skatteraad, der har været sammen, for Resten under Forsaede af den tidligere Konseilspræsident, Folketingsmanden fra Assens (Klaus Berntsen). Jeg kan altsaa ikke indrømme, at Landsoverskatteraadet ikke gaar rigtigt frem; at det gaar haardt frem, er muligt i visse Tilfælde, men saa ligger det i, at der undertiden skal skarp Lud til visse Folks Hoveder.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds mente, at jeg havde citeret ham galt. Det er i alt Fald ganske sikkert, at han ikke havde forstaaet min Mening og citerede mig galt, da han lagde mig i Munden, at jeg skulde mene, at det var urigtigt at lægge Penge op i gode Aar, naar Indtægterne var større end Udgifterne eller kunde blive større end Udgifterne. Jeg er ingenlunde af den Mening, og i øvrigt er der da i Øjeblikket Overskud paa Finansloven. Men jeg har heller ikke af dette ærede Medlem erfaret noget om, hvor han egentlig mente, der skulde være sparet. Og det er paa dette Omraade, jeg maa rette min Modkritik mod ærede Medlemmer, der kritiserer Finanslovsforslaget, der er hele Folketingets Finanslovsforslag, der er alle Partiers Finanslovsforslag, thi ingen har ikke stemt for dette Finanslovsforslag i Folketinget. Jeg maa spørge: Hvor var det, der skulde have været sparet? Men ingen har her i dette høje Ting lagt Fingeren paa betydelige Udgifter, hvor Besparelse kunde være opnaaet, og da maa jeg mene, at man har handlet forsvarligt ved at bevilge disse Udgifter i Folketinget og ved fra Regeringens Side at foreslaa dem.

Saa er der endnu et Spørgsmaal tilbage, som jeg gerne vilde berøre, det er Spørgsmaalet om Statslaan. Der sagde det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) til mig, at han overhovedet er en Modstander af, at Staten mere skal laane. Jeg maa sige, at det ærede Medlem kommer ved dette Finanslovsforslag, som jeg i øvrigt med Glæde bemærker, at han vil stemme for, til at stemme for et Statslaan, nemlig et Statslaan paa 3 Mill. Kr. Jeg har sagt, at jeg kunde tænke mig at fortsætte paa denne Vej, at Staten vedblev at udstede Obligationer hvert Aar til det her opførte Beløb eller muligvis til et noget større Beløb, naar saadanne Laan gik til produktive Formaal. Det ærede Medlem spurgte mig saa, hvad jeg mener med „produktive Formaal“, og sagde, at den tidligere Finansminister, som han i øvrigt ikke var særdeles Ynder af, havde forklaret det Ord paa en saadan Maade, at

han kunde tiltræde det, nemlig at det skulde være for Statskassen produktive Formaal. Der maa jeg sige, at saa har det ærede Medlem, der stemte for selve den Lov, som begrunder Udstedelsen af Statsobligationerne, stemt under en gal Forudsætning, thi i denne Lov fastslaas det jo, at Obligationerne maa udstedes for de Beløb, der anvendes til Jernbane-loven af 1908 og Esbjerg Havn; men man kan ikke sige, at Esbjerg Havn paa den Maade er et for Staten produktivt Formaal, at den just skulde kunne indbringe Staten, hvad den koster, og det var nærmest det, det ærede Medlem forlangte. Nu er det sikkert et ganske overordentlig produktivt Formaal for den Befolkning, som har Nytte af Esbjerg Havn, og det kan man godt kalde en større Befolkning end just den lokale. Jeg er imidlertid enig deri, at det bør være saadanne produktive Formaal, som ogsaa for Statskassen er produktive, som man skal laane til; men der er jeg heller ikke bange for at anbefale noget saadant. Det Laan, der nu i Aar skal udstedes Obligationer for, drejer sig om 3 Mill. Kr., og det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at samtidig afdrages paa Statsgælden 3½ Mill. Kr. Altsaa, man kan sige, det er ret forsvarligt, naar man ikke laaner større Beløb end det, man samtidig afdrager; i Virkeligheden forvandler man til Dels, lad mig bruge det Ord, et udenlandsk Laan til et indenlandsk. — Det ærede Medlem mente, at Statsgælden overhovedet var saa stor, at man maatte standse paa denne Vej, Statsgælden er i dette Øjeblik noget over 100 Mill. Kr. større end for ti Aar siden, men jeg maa minde om, at af disse hundrede Millioner er omtrent en Trediedel gaaet til saadanne ekstraordinære militære Bevillinger, som særlig dette høje Ting har forlangt. Det er sikkert, at den er forøget, men vi er jo i Stand til at afdrage den og forrente den. Og saa maa jeg stadig fastholde, at det er netop i de gode Tider, at man maa ind paa at arbejde paa de produktive Formaal, og der tænker jeg altsaa mest paa Udgifter til Samfundsmidler, Jernbaner, Havne og alt, hvad derhen hører, og det er nævnt af min ærede Kollega, Trafikministeren, at han kunde tænke sig at gaa til endogsaa store Udgifter paa dette Omraade, naar man havde en Finansplan, der kunde lægges til Grund derfor. Jeg er meget vel kendt med min Kollegas Overvejelser i saa Henseende, og jeg kan ogsaa sige, at jeg har taget Del i dem, og jeg har været af den samme